

HÍDVÉGI JUDIT

A rendkívül vendég- és emberszerető, közlékeny Judit említett tulajdonságainak köszönhetően az egyik vidéki város – Salgótarján - helyi televíziójának bemondója is volt évekig, így nem meglepő módon szinte mindenről kimerítően és jó kifejezőkészséggel mond véleményt – szakmájáról ugyanúgy, mint családi életéről, alapvető lelki beállítódásáról és a másoknak való örömszerzés képességéről. A televíziózás, a virágkötés és még számtalan más tevékenysége és elfoglaltsága mellett kedves hobbija még a tanulás, ami szakmájától olyan távoli területekhez is elvezette, mint a pénzügyek.

- *Említette, hogy szereti, ha bejönnek ide beszélgetni. Ez lehetne akár egy formamondat is a mai kereskedelembe, de ahogy végig vitt engem a virágüzletben, éreztem én is a szíves vendéglátást. Üzleti fogás ez a kedves vendéglátás, vagy ez Önben benne van?*

- Részemről ez nem üzleti fogás, úgy gondolom, hogy eredendően ilyen vagyok. Az emberek egy kedves szóra, egy mosolyra ki vannak éhezve. Nálunk az egész család nagyon vendégszerető. Így én ezt az anyatejjel szívtam magamba – hangzik a minden szempontból meggyőző válasz. Talán nem figyelünk egymásra eléggé, az igazi meghitt beszélgetésekre is kevesebb idő jut a családokban mostanság.

- *Miért van ez? Lehet, hogy a világ lett ilyen?*

- Én úgy gondolom, hogy mi tettük ilyenné a világot. Gyakran elmegyünk egymás mellett szótlánul, vagy olyan sztereotip kérdéseket teszünk fel, amire tulajdonképpen nem is várunk választ. Pedig, ha néhány kedves gesztussal, - és ami elengedhetetlen - mosollyal fordulnánk egymáshoz, akkor már azon a napon tettünk volna valamit a jó közérzetért. Szeretem megnevetetni az embereket, mert az is fontos, hogy rajtam kívül ők is mosolyogjanak. Tudjanak egy jóízűt kacagni, egy pillanatra elfelejteni a napi gondokat. Ezt nélkülözhetetlennek tartom a munkában is és a magánéletben is.

- *Mivel foglalkoznak a szülei?*

- Édesapám elsősorban zenetanár volt, / több szakmával is rendelkezett / zenészként harmonikán és zongorán játszott, de sajnos már nyolc éve nincs velünk. Mivel nagyon szép családi életet éltünk, ez óriási csapás volt mindannyiunk számára. A karácsonyok is csak addig voltak igaziak, amíg együtt volt a család. Ő művészember volt, akinek a helye üresen maradt.

- *Szokott veled beszélgetni?*

- Ő egyénisége, személye beleépült a mindennapjaimba, így velem van mindig. Büszke vagyok, hogy Ő volt az édesapám. Azóta úgy élünk a családban, hogy azt a precizitást, életszemléletet, amit Ő képviselt mi visszük tovább. Édesanyám 10 éve működteti a Gazdikereső Alapítványt. Szívvel-lélekkel dolgozik azon, hogy gondoskodjon a sorsukra hagyott állatokról. Édesanyám tartotta és tartja ma is össze a családot fáradhatatlan gondoskodással, szeretettel és igazi, meghitt otthont varázsol. Van egy nővérem Tünde, aki Amerikában él. Pasadénában tanult, és oda is ment férjhez.

Attól, hogy ő ott él ugyanaz a szeretet hatja át mindannyiunk életét. Jó testvérek vagyunk, a technikának köszönhetően minden nap Skype-on beszélgetünk. Ő a legjobb barátnőm, mert minden élethelyzetben számíthatunk egymásra. – láthatóan nem esik neheze a családi intimitások ismertetése.

- *Ön lelkiző típus?*

- Igen. Magammal szemben szigorú vagyok, ha úgy érzem, hogy valamit nem sikerült olyan minőségben megcsinálnom, ahogy azt elterveztem, addig alakítom, amíg a kívánt formát elérem.

Maximalista vagyok talán azért is, mert ezt láttam a családomban. Az iskolában jó tanuló voltam, ez elvárás is volt. Én még az a fajta vagyok, aki a hagyományos szülő-gyerek értékrenden cseperedtem, és nagyobb kilengések nélkül készültem a további kihívásokra. Ennek része volt a tisztelet és a példamutatás.

- *Manapság ez már nem így van?*

- Szerintem nem minden esetben. Szerencsés helyzetben voltam, az iskolában nem voltak konfliktusaim, emiatt talán egy kicsit ki is lógtam a többiek közül.

- *Amit Ön mond, az csodálatos dolog. Az Ön felfogása szerint miért durvult így el a világ? Ma szinte unikumként kezeljük a természetet.*

- Igen, ez egy jó megfogalmazás. Nem tudom, hogy miért alakultak így a dolgok, de talán nálam okosabbak sem tudnának erre magyarázatot. Amit én látok, az a családi harmónia hiánya, nincs meg a családi mag, a béke, a szeretet, amire szükség lenne. Nálunk ez azért volt meg, mert az édesanyám többnyire itthon volt. Bennünket reggeli forró kakaóval és finom ebéddel várt, édesapám bemelegített autóval vitt minket a gimnáziumba, tehát minden a családért volt. Nem éltünk nagylábon, átlagos életszínvonalunk volt, de az én szüleim mindent megtettek azért, hogy mi boldog gyerekek legyünk. Évente egyszer el tudtunk menni nyaralni külföldre is, ami nagy szó volt akkoriban. Amellett szépen építettük éveken át a házunkat. Én Salgótarjánban születtem, de édesanyám és a nővérem nyíregyházi születésűek. Édesapám a katonai évek alatt és a nagyapám, - aki szaxofonos volt - egy zenekarban zenélték Nyíregyházán. A családomban mindkét részről vannak művész emberek, így három nagybátyám és a másik nagyapám is magas szinten foglalkoztak képzőművészettel.

Ezen belül festésszettel és bőrdíszművészességgel. Én is festettem, több festményem van Amerikában is.

- Ez be is jött, ugyanis a csokrok, amelyeket láttam Öntől valóban művésziek. Az Ön üzlete olyan, mint egy varázslat. Akár merre fordul az ember, mindenütt talál valami lelket melengető szépséget és nincs két egyforma közöttük. Amikor két ember beszélget, előfordul, hogy azért nem értik meg egymást, mert bizonyos fogalmakat másként értelmeznék. Mit jelent az Ön számára az a szó, hogy szeretet?

- Az, hogy fontos számomra. A szeretet és a boldogság összefüggenek. A szeretet az, amiben élek. Ezt a családomban is és a munkámban is megkapom. A szeretet az, hogy az ember mindig figyeljen a másikra, gondoskodjon és önzetlenül adjon. Lehet, hogy ez közhelynek tűnik, de én ezt így is gondolom. A családban úgy vélem ez a legfontosabb. Ha nincs szeretet az olyan, mintha olyan házba költőznél, amelyiknek nincs alapja. Álldogál egy kicsit, majd összedől. Aztán a szeretet másik megnyilvánulása, ha olyat adok, ami nekem nem mindennapos dolog, amit tőlem nem is vártak volna. Itt nem tárgyi ajándéokra gondolok. Végül a legfontosabb, amihez se pénz, se külön készülődés nem kell és amiből mégis a legkevesebbet adjuk egymásnak az nem más, mint az idő. Idő egy érintésre, idő egy könnycsepp letörlésére, idő a szülői karok ölelésére, a gyermek cseperedésének jelenlétére, a szerelem csodás mindenségének megélésére. A munkában a szeretet pedig az, ha az alkotás öröme, nem megoldandó feladat, hanem kifejezési eszköz. – láthatóan szívesen és kimerítően beszél erről a témáról is. Akkor folytatom.

- Mi a lélek ? Ahogyan Ön bemutatta a munkakörnyezetét, az nekem azt sugallja, hogy az egész az Ön lelkével van berendezve. Valahogy minden azért van, hogy Ön másnak hogyan tud kedveskedni.

- Szerintem a lélek az, hogy az ember cselekedete nem öncélú. Amit teszek másért teszem, hol a családomért, hol a vevőkért, bárkiért, és arra gondolok, hogy neki ezzel örömet tudok szerezni. Ez természetesen rám visszahat. Ez a tevékenység lélekből adódó, hogy mélyebbre ható esztétikumot tudjak adni. A virág, a természet eme gyönyörű varázsa megérinti az embert színében, formájában, indíttatásában, mondanivalójában.

- *Hány éves a fia?*

- Erik most tizennyolc éves.

- *A maximalistáknak az egyik legnagyobb gondja a gyermeknevelés. Az Ön neveltetéséhez képest a mai világ sokkal lazább, így hogy boldogul ezzel, mint édesanya?*

- Fel kell vennem ezt a ritmust és segítenem kell a háttérből. Azt tudomásul kell venni, hogy a mai fiatalok most más világban élnek, más hatások érik őket, a boldogulásuk szerintem nehezebb, mint a miénk volt. Erik most fog érettségizni, ez nem könnyű időszak. De ezzel régebben is így voltunk. A tanuláson kívül nagyon szívesen segít a kertben, a bevásárlásban és mindenben, ami az autóhoz kötődik. Amióta megvan a jogosítványa legszívesebben az autóban is aludna. A pályaválasztás terén még több elképzelés van, meglátjuk melyik válik valóra.

- *Tartja a kapcsolatot az édesapjával?*

- Szerencsére igen, és kiválóan működik. A volt párommal nekem is jó a kapcsolat, minden közös dolgot meg tudunk beszélni. Rendesek a fiam barátai is, jól tanulnak, és gyakran vannak együtt. Fontosnak tartom, hogy mindig tudjam, hol van, mit csinál. Azt gondolom, ez nálunk jól működik, a bizalmi légkör megvan. Én is ilyen voltam, hogy ebben a koromban kerestem az utamat.

Ekkor még nincs kiforrott elképzelése mindenkinek, hogy mit szeretne kezdeni az életben. Én is beadtam jelentkezésemet három helyre is, és a végén egészen másként alakultak a dolgaim.

- Hogy lett Önből virágkötő? A lelkéből és a mondanivalójából egyébként talán ki is találtam volna.

- Válasszunk szét két fogalmat. Az egyik a virágkötő, a másik a virágárus – láthatóan a fogalmak pontos elhatárolására is hangsúlyt helyez.

- Én tudatosan a virágkötőre kérdeztem rá. A hajóformájú munkája igazán csodálatos, mint ahogy az is, hogy megdicséri a munkatársa munkáit is.

- Ebben a szakmában is fontos az elismerés, mert ez erőt ad az embernek. A hajóformában és egyéb munkáimban gyakran használok hajlított ívetket, a sarkos dolgokat nem helyezem előtérbe.

- Maximalista lévén ez kicsit ellentmondásos.

- Igen, de az egész élet az, én a visszatérő finom íves hajlításokat alkalmazom. A férfi és a nő is ellentmondás, mégis egymásnak vannak teremtve. – fogalmazza meg véleményét szinte filozófiai szinten.

- Visszatérve a korábbi kérdésre, az Ön életének fontos része az, hogy hol találkozott a virágkötészettel, ezzel a művészettel.

- Érettségi után a képzőművészeti főiskolára jelentkeztem szőnyegtervező szakra – kezdődik az ezúttal is kimerítő válasz. A sikertelen felvételit követően elmentem dolgozni, a városi KÖJÁL-hoz. Akkor még így nevezték, és az akkori főnököm, dr. Virág Zoltán tiszti főorvos, annyira megkedvelt engem, hogy az ajánlásában azt írta rólam, hogy engem az Isten is a közegészségügyi pályára teremtett. Igen erős volt a hatása, és hagytam magam egy időre meggyőzni. Így jelentkeztem az egészségügyi főiskolára, amelyet tisztességesen elvégeztem. A főiskolai évek alatt tudományos munkáim is voltak, ezen a területen is mindent beleadtam, hogy a legjobbat hozzam ki magamból. A főiskola elvégzése után a bennem szunnyadó művészi ágat nem nyomtam el, továbbra is megmaradt az érdeklődésem ilyen irányban. Mivel festettem, rajzoltam, iskolai rajz- és grafikai versenyeket nyertem, virágképeket kezdtem el csinálni. Háromnegyed éve már ezzel foglalkoztam, amikor egy újsághirdetésben virágkötő tanfolyamot hirdetett meg a Kecskeméti Kertészeti Főiskola. Ezt el is végeztem, meg még egy-két apróságot akkoriban.

Így belföldi országjárás-vezető is vagyok, és szabni-varrni is megtanultam. Még a mai napig nagy a tudásvágy bennem. Tavaly nyertem betekintést egy merőben más szakmába, a pénzügyek területén. Ezt a pénzügyi tevékenységet azért tanultam meg, mert láttam, hogy milyen nehéz eligazodni benne. Ez olyan terület, hogy lehet szeretni, vagy nem szeretni, de egyet nem lehet: kikerülni. Ezért erre a tudásra megint csak nagy szükség van. Úgy látom, hogy az emberek minden olyan információt szívesen fogadnak, amelyek segítik Őket az eligazodásban.

Folytatva az előző gondolatsort, tehát a virágkötészeti tanulmányok elsajátítását követően 1992-ben nyitottam meg a virágüzletemet Fátyolvirág néven. Szinte ezzel párhuzamosan sorra készítettem a szárazvirág képeimet, amelyekkel számos kiállításon szerepeltem az országban. Így Sopronban, Kaposváron, Kecskeméten, Debrecenben, Szécsényben, Vásárosnaményban, Nyíregyházán, Bátonyterenyén, Szütyben, Salgótarjánban több alkalommal. A bátonyterenyei kiállításon az a megtiszteltetés ért, hogy együtt állíthattam ki Macskássy Izolda festő-és grafikusművésszel. A kiállításokon sok neves művész felfigyelt a munkáimra, így Dolányi Anna a folton folt technika nagy művésze, aki által az Otthon című népszerű folyóiratba is bekerülhettem a munkáimmal. A kiállításokat neves festőművészek nyitották meg és barátnőm versillusztrációi tették könnyebbé a mondanivaló átadását. Még visszatérnék egykori főnökömhöz dr. Virágh Zoltánhoz, - aki abban az időben az Egészségtudomány A Magyar Higienikusok Társasága Tudományos Folyóiratának volt a főszerkesztője – és az egyik számot teljes terjedelmében az én virágképeimmel illusztrálta. Bemutatva azt, hogy egy egészségügyi dolgozó a művészettel karöltve hogyan látja a világot. F.

Csaba Mária szavaival élve:

„Valaki várja, hogy tükrözze meg a kép is
e nyugtalan világot.

Inkább a rejtőző csendet, erdőt:

a tiszta álmot.

Tégy örök életűvé egy fát,

egy szál virágot”

- Ez a lírikus hangvétel árad az Ön munkáiból, az meg kíváncsi, hogy a képeken túl szavakba is önti. Volt-e valami érdekes esemény, vagy megbízás, amire szívesen emlékszik?

- Igen, Egyik évben engem bíztak meg egy fogorvos bál Hilton Hotelbeli díszjeinek megálmodásával. Jóleső érzés volt azt is látni, hogy

„A mi világunk. Természet és társadalomismeret” c. általános iskolai tankönyvben felfedeztem az egyik virágképemet. Számomra nagyon kedves emlék Sajószentpéteren a Kakuk Galériában megrendezett menyasszonyi csokor bemutatón való részvételem, ahonnan elhoztam a közönség első díját.

A szakma egyik legkiválóbb képviselőjével Guba Ágival is egy Cannes-ban megrendezett Európai virágkötő versenyen ismerkedtem meg, ahol rendkívül sok tapasztalatot szereztem.

- *A bevezető sorokban említésre került, hogy a helyi televízióban is ténykedett. Furdal a kíváncsiság, hogy ott milyen „szerepet” vállalt kedves Judit?*

- A Salgótarjánban működő városi televízió - nem sokkal az után, hogy megnyitottam a virágüzletemet – megkeresett, hogy szeretnének egy karácsonyi műsort forgatni az üzletben. A feladatom az volt, hogy készítenem kellett a kompozíciókat és közben elmondani, hogy mi hogyan készül. Ennek a látogatásnak az lett az egyik hozadéka, hogy hét évig voltam a városi tv egyik bemondója a mellett, hogy a stúdió dekorálását is végeztem. Titkon vágytam arra, hogy bemondó lehessenek és sikerült! Ezt a munkát is hihetetlenül élveztem.

- *Az teljesen egyértelmű, hogy Önnek hobbija a szeretet adása, a génjeiben és az egyéniségében is benne van. Aki ennyi szeretetet tud adni, azok az emberek vajon kapni is tudnak-e? Szereti-e, ha szeretik?*

- Természetesen szeretem, ha szeretnek, de nekem nagyobb arra az igényem, hogy adjak. Erre minden módot igyekszem megtalálni.

- *Szokták ezt viszonzozni?*

- Általában igen.

- *Szereti Ön az embereket?*

- Egyértelműen igen. Talán ide tartozik, hogy ennek ellenére mégis elváltam, egyedül nevelem a fiamat – értesülünk a meglepő tényről. Hogy miért is? Így alakult, de ez nem egy befejezett történet. Odafigyelek, ha ilyesmi kihívásnak is meg kellene felelnem. A nő férfi kapcsolat egy következő könyv témája lehet, ebbe most szerintem ne menjünk bele. Jól kikerültem a választ? Azt mondják, hogy a férfiak azokat a nőket tartják érdekesnek, akik nem fednek fel minden titkot magukról. Én sem szeretnék ez alól kivétel lenni.

- Azt szokták mondani, hogy akik úgy szeretik a munkájukat, mint Ön, az már nem is annyira hivatás, mint inkább szerelem. Azok napi huszonnégy órát dolgoznak. Azt mondják, hogy ez annyira kiteljesíti az ilyen ember életét, hogy egyszerűen nem jut idő másra.

- Ez így van, de az ember arra szakít időt, amire akar, ez is igaz. Azt gondolom, hogy egy kapcsolatot akkor szabad felvállalni, ha én azzal több leszek. Ha mindketten tudunk valami pluszt hozni egymás életébe, akkor az a kapcsolat jó. Ennek mindkét irányban kell működnie. Egyszerűbben megfogalmazva, ha a másik nélkül nem tudom elképzelni az életem.

- Mi a helyzet az idővel? Ugyanis a férfiak azt veszik észre, hogy a maximalista nők néhány perc múlva már az órájukat nézik, hiszen mindig mennének.

- Bizony gyakran adódik ilyen helyzet, én ezért nem hordok órát!

- Boldog Ön?

- Igen. Mert mi is a boldogság? Az nem egy permanens folyamat, hanem apró érzések sorozata. Aki nagy boldogságra vágyik, az soha nem lesz boldog, mert mindig lehet több – ebben is nagyon határozott a véleménye.

- Ön nagyon racionális, akaratos, maximalista, és céltudatos ember.

- Akaratos nem vagyok.

- Én a céljai eléréséhez szükséges akaratosságra gondoltam.

- Úgy igen. Az embernek minden nap meg kell valósítani apró célokat, mert ha ezeket elhanyagolja, nem fog kellő elszántsággal küzdeni a nagyobbakért.

- Ön napi és pontos időbeosztásban él? Vannak napi, heti célok?

- Természetesen vannak, de akiben van egy kis művész lélek, az egy kicsit időnként szétszórt. Alapvetően impresszionista vagyok, tehát sokszor a pillanatnyi benyomásokra cselekszem. Ha valami eszembe jut, akkor képes vagyok egy tevékenységet abbahagyni és a másikat csinálni, mert azt is fontosnak gondolom. Az ember siet az életében, hogy mindenre jusson idő, de picit lehetne talán fékezni. Itt jut eszembe egy nagyon találó mondás: „Aki túl gyorsan utazik, az mindent elszalaszt, amiért útrakelt.” Azonban még sok minden van bennem, amit szeretnék a felszínre hozni. A jövőről, arról, hogy mi módon szeretném leélni az életemet. A gyermekem nevelése is központi kérdés ugyanúgy, ahogyan az üzlettel kapcsolatosan

is vannak ötleteim, terveim. Ebben a helyzetben én jól érzem magam. Nem fekszem le úgy, hogy minden nap ne tennék valami hasznosat, vagy, amit elterveztem, annak legalább egy részét. Ez jó érzéssel tölt el. Az is boldogság a számomra, ha egy kávé megihatok a családommal, barátaimmal az otthonomban megadva a módját küllemben és tartalomban is kellemes percekkel körítve. És ez a tíz perc a miénk.

- *Judit, egy kolléganőtől loptam egy szép gondolatot, amiről megkérdezném a véleményét. Bejön a vevő és elmondja, hogy milyen alkalomra és kinek szeretne csokrot rendelni. Ekkor Ön elvonul a gondolataival és a virággal van összhangban, vagy a megrendelő lelkét viszi be a csokorba?*

- Úgy vélem, hogy mindkettőre szükség van. Nem lehet függetleníteni egymástól a kettőt. Elgondolkozom, hogy mit szeretne kifejezni ezzel a virággal, mit szeretne közölni a megajándékozottal. Aztán abból, ami nekem az üzletben van kínálat, a legjobbat fogom elkészíteni – láthatóan a szakmai gyakorlatról is részletes és szabatos leírást kapunk. Amíg én ezen gondolkozom, addig nyilvánvalóan nem a kommunikáció az elsődleges, de utána beszélgetni is fogunk. Eközben a csokor alakul, és az a tapasztalatom, hogy főleg a férfiak szeretnek egy kicsit odajönni a pult közelébe és nézni, ahogyan készül a mű. Elmondanék egy történetet. Jó néhány évvel ezelőtt bejött hozzám egy tizenhat év körüli leány, és elmondta, hogy a barátnőjének szeretne három szál sárga rózsát venni. Egy tizennégy éves leukémiás kislánynak szánta, aki akkor épp kórházban volt, és szinte már múlt időben mondta, hogy ez volt a kedvenc virága a betegnek. Nagyon megérintett ez a történet, és maga a tény, hogy ez a leány virággal szeretne kedveskedni a barátnőjének. Miközben készült a csokor, eldöntöttem, hogy ezért a munkáért nem fogok pénzt kérni. Amikor a végén a leány megkérdezte, hogy mennyibe kerül, akkor a válaszem az volt, hogy semennyibe, mert én azt szeretném, ha a barátnője meggyógyulna, és ezzel szeretnék hozzájárulni. Hónapok múlva visszajött ez a leány hozzám virágért, és félve kérdeztem a barátnője felől. Nagyon érdekes dolgot mondott, mégpedig azt, hogy sokkal jobban van, és úgy néz ki, hogy meg fog gyógyulni. Nyilván nem az én virágomtól lett jobban, de ha lehetett, akkor adtam hozzá valamit én is.

- *Ön szerény? Jó lett volna azt hallani, hogy az én virágomtól gyógyult meg, mert éppen akkor szeretet volt.*

- Alapjaiban nem tudom elmondani magamról, hogy szerény vagyok, bizonyos dolgokban talán igen, de van, amiben nem.

Amikor készítettem azt a csokrot, akkor csak a kis beteg gyógyulására tudtam gondolni és ez valószínűleg meghallgatásra talált. Volt már olyan alkalom is, amikor egy idős néni kicsit szégyenkezve hozott be csomagolópapírt és virágot, hogy összekötém-e neki. Az ilyen kérést megtiszteltetésnek veszem, - mert bizalommal fordul felém. Sőt még hozzá is tettem a csokorhoz zöldet, szalagot, hogy ez a néni is megkapja a figyelmes kiszolgálást.

- *Tudja, hogy honnan lehet látni azt, hogy valaki hiteles vagy nem? A szeméből. Ahogy Ön most mond dolgokat, másként csillog a szeme.*

- Hiszen a szem a lélek tükré.

- *Hogy érzi át azt lelkileg, amikor az elmúláshoz készít csokrot? Átveszi a tragédiát?*

- A nagyszüleim temetésére én készítettem a búcsú virágait, de az édesapámét egy kolléganóm, aki levette a vállamról ezt a fájdalmas terhet.

- *Önnek még életviteli tanácsadással is kellene foglalkoznia.*

- Ezt kéretlenül is meg szoktam tenni. Amikor másokkal beszélgetek - elsősorban ez a pénzügyi tevékenységemnél szokott előfordulni - meg szokták tőlem kérdezni a tárgyalás végén, hogy most akkor mi már nem fogunk találkozni többet? A válasz persze természetesen az, hogy dehogynem, hiszen vagy a szakma miatt találkozunk, vagy pedig az emberi oldala miatt. Úgy érzem jó hatással vagyok az emberekre és feltöltődnek az energiámtól ők is. Ezt ki is szokták mondani. Érdekes, hogy ez inkább a nőkre jellemző. Talán azért, mert a lelkivilágukat egy másik nő jobban meg tudja érteni. Magam is sok mindent tapasztaltam és mentem át különféle élethelyzeteken, de mindig talpra álltam. Lehet, hogy az én életem nekik példa, amiből meríteni tudnak - mondja alig leplezett büszkeséggel. Bármit csinálok, mindig egy kicsit följebb kerülök, sikeres vagyok. Engem ez előrehajt. Ez persze felveti azt a kérdést, hogy mi a siker? Mert lehet, hogy ami nekem az, másnak nem. A siker, maga a célhoz vezető út. Az a jó, ha apránként jönnek az eredmények. Ugyanis azt is tapasztalom, hogy ha valaki kap egy nagy ajándékot, akkor ott abban a pillanatban biztosan nagyon örül neki, de később valahogy értékét veszti. Utána már nincs miért kaparni, küzdeni. Ha csak egy-egy lépcsőfokot haladok feljebb, akkor mindig lesz miért örülni.

- Végezetül engedjen meg nekem egy kérdést. Ma, ebben az elektronikus világban a cégek kiírják a reklámszövegeiket, szlogenjeiket. Ha ki szeretnének írni akár az üzletére, akár a honlapjára, hogy miért jöjjenek be Önhöz, akkor Ön mit írna ki? Hiszen Önhöz betérhet az is, aki vásárolni szeretne, vagy csak egy mosolyt kér, aki szeretetre vágyik, aki beszélgetni akar. Nos, mit írna ki?

- Ezen gondolkodnom kellene, mert a legrövidebb meghatározásokat a legnehezebb találoán megfogalmazni. Ha mégis mondanom kell valamit, akkor most ezt rögtönöztem:

Kívül-belül szépség,
a léleknek egészség.
Gyengén hajlik a levendula szára,
mosolyod legyen ajándékom mára. – hangzik a vendégszerető lélek
frappáns önmeghatározása.

- *Mi lenne, ha rám bízna? Megmondhatom? Ez több, mint virágüzlet.*
- Ha Ön is így érzi, köszönöm.

- *Könyvben is szeretett volna szerepelni?*
- Megtiszteltetésnek veszem és nagyon örülök – mondja, és ha akarná, sem tudná letagadni. Úgy érzem, hogy méltó is arra, hogy ezt meg lehessen írni. Akkor talán ez sem véletlen, hogy engem megkerestek.

- *Kedves Judit, szívből örülök, hogy megismertem és nagyon köszönöm.*
- Én is köszönöm.

Hídvégi Judit
virágkötő

Fátyolvirág
Salgótarján Faiskola u.15
06-32-311-840
06-20-234-4444
www.fatyolvirag.hu
nyitvatartás:0-24